

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Concilia Galliæ Narbonensis

Baluze, Etienne

Parisiis, 1668

Concilivm Biterrense Habitum anno MCCLV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14646

blicata, ut patet ex actis concordie inite inter sanctum Ludovicum & Prælatos Gallie Narbonensis. Nam qui in his actis vocantur faiditi, banniti vocantur in epistola quam Innocentius IV. Pontifex Romanus scripsit ad Episcopum Parisiensem anno MCCXLV. Extat præterea in archivo regio Parisiensi epistola civium Narbonensium ad Honorium III. Pontificem Romanum, ex qua patet faiditorum, inimicorum, ac proditorum eandem esse significationem. Hinc *faidimentum* pro prodicione in eisdem actis concordie de quibus mox dicebamus.

CONCILIUM BITERRENSE

Habitu anno MCCCLV.

GUILLIELMUS de Broa Narbonensis Archiepiscopus, qui præsidebat huic Biterrensi Concilio, maximè inclaruit ob diuturnam controversiam quam habuit cum Amalrico Vicecomite Narbonensi: cujus ea fuit improbitas ac culpa ut Archiepiscopum oportuerit excommunicationis sententiam pronuntiare adversus illum, quæ ab Innocentio Papa IV. postea confirmata fuit. Quippe tum in omnibus ferme negotiis necessaria videbatur auctoritas Episcopi Romani. Extant præterea ejusdem Innocentij literæ ad Regem Reginamque Francorum, quibus eos orat ut huic nostro Archiepiscopo subsidio sint adversus Vicecomitem. Fuit etiam Guilielmo nonnihil controversiæ cum Inquisitoribus hæreticæ pravitaris, quòd illi officium suum exequi præsumerent illo inconsulto. Sed eam auctoritatem video repressam fuisse ab Innocentio, ut par erat. His porrò gloriæ insignibus Guilielmum

ornavit Innocentius, ut ei liceret, quandiu viveret, crucem ante se deferri facere per totam provinciam Narbonensem. Nam antiquitus istud non erat vulgatum inter Archiepiscopos, & illis solis licebat quibus id speciali privilegio concessum erat à sede Romana. Itaque Callistus II. magnum quippiam se tribuere putavit Archiepiscopis Viennensibus, cum eis concessit ut crucem ante se per provinciam Viennensem deferri facerent. Quod jus ad Aufcienses dein, Burdegalenses, ac Messanenses Archiepiscopos transit beneficio Gregorij IX. ad Tarraconenses verò & Arelatenses Innocentij IV. & Clementis IV. item beneficio. Longum esset ire per singulos. Sed ex his quæ dicta sunt constat jus deferendi crucem, non solum ubique, sed etiam intra propriam provinciam, non fuisse antiquitus usurpatum ab Archiepiscopis, huncque honorem à Romanorum Pontificum inclinatione in hos vel illos primò profectum esse, ac veluti per gradus quosdam factum esse communem. Itaque ea prærogativa tandem apud omnes vulgata, dubitari deinde cœptum est an Archiepiscopus ut possit cruce extra suam provinciam. quam controversiam agitatur Petrus Andreas Gambarus in libro primo de auctoritate Legati à latere capite secundo. Sanè Clemens V. Archiepiscopo Cantuariensi concessit ut crucem ante se deferri faceret etiam extra provinciam Cantuariensem, cum in Angliam rediret è Concilio Viennensi. Sed & illud addendum hoc loco videtur, hunc honorem aliquando habitum fuisse etiam illis qui Archiepiscopi non essent. Nam Paschalis II. Ottoni Episcopo Bambergensi concessit ut crucis vexillum ante se portare faceret in sua diœcesi. Itaque Crucis & Pallij antea adverte eandem fuisse conditionem, eosdem etiam

tus, sed tamen Pallij usum esse multò antiquiorem. Nunc ad institutum nostrum redeamus. Ejusdem Innocentij IV. pontificatu, cùm monachi quidam Narbonenses ad se cuncta parochorum munia traherent, deque ea re querelam apud Innocentium deposuissent Abbas sancti Pauli Narbonensis & Prior beatæ Mariæ de Burgo Narbonensi, vulgò *la Mourguier*; rescripsit Pontifex ad Guilielmum Archiepiscopum Narbonensem ut & parochianos commoneret ad officium redire, & illam monachorum temeritatem compesceret.

STATUTA S. LUDOVICI] Hæc Statuta hinc edi volumus, quia præfatio indicat ea relecta fuisse in Concilio Biterrensi, & præterea multò emendatiora & auctiora sunt quàm in editionibus quæ hactenus prodierunt. Sanctas autem illas Ludovici leges diù perviguisse constat, ac nominatim illam quæ prohibet ne Seneschalli emant aliquas possessiones in sua Senescallia, quandiu eorum administratio durabit; adeo ut cùm Gaucelinus de Pairois Senescallus Cadurcensis nonnullas post hæc tempora possessiones emisset in sua Senescallia, necessum illi fuerit anno MCCCLXXI. literas à Karolo V. Francorum Rege impetrare, quibus derogaretur huic statuto.

APUD MELLEDDUNUM] Istud Statutum editum est in tomo v. Duchesnij pag. 421. & in tomo vi. Spicilegij pag. 473.

